

Hasle: Det Forslag, som her foreligger vedtaget af det andet høje Ting, har nu været saa længe til offentlig Debat her i Landet, at jeg ikke finder det rimeligt at begynde nogen Diskussion forfra om Problemerne. Jeg tror i og for sig, man maa sige, at der fra begge Sider er sagt saa nogenlunde, hvad der kan siges, men jeg tror ærlig talt ikke, at det lykkes os at overbevise hinanden om de rent principielle Synspunkter — jeg tænker her først og fremmest naturligvis paa den Del af Klagerettens Virksomhed, som angaar Disciplinærmyndighed over Dommerne. Det konservative Folkeparti er vedblivende af den Opfattelse, at det er overflødigt, at det er unødvendigt at have nogen særskilt Klageret. Vi er fortsat af den Overbevisning, at det næppe er helt stemmende med Grundloven at oprette en Særdomstol paa dette Omraade, selv om det skal erkendes, at baade Domstolens Sammensætning og Muligheden for Appel til Højesteret i visse Tilfælde gør det mindre betænkeligt. Jeg kan derfor ikke tilsige mit Partis Medvirken til den Del af Lovforslaget, der angaar Disciplinærmyndigheden over Dommerne.

Derimod erkender jeg, at der kunde være Grund til at ændre Reglerne om Genoptagelse af Straffesager. Der er jo den særlige tekniske Vanskelighed, at med den udprægede Umiddelbarhed og Mundtlighed i vor Retspleje er det ikke ret vel foreneligt i stor Udstrækning at have Genoptagelse af Retssager. Man har ganske vist søgt at raade Bod herpaa ved at overlade til en vis Grad til Domstolene selv at protokollere i Tilfælde, hvor man kan vente det har Betydning, og jeg hører i øvrigt til dem, der mener, at man visse Steder her i Landet, ved visse Domstole, vistnok er kommet for langt ud med at udelade Protokollation. I hvert Fald for mig som Sagfører har det overordentlig ofte vist sig, at naar baade Retten og Parterne havde faaet en vis Opfattelse af et Vidnes Forklaring og man saa gik det nærmere paa Klingen for at protokollere vedkommende Forklaring, saa viste det sig, at Vidnet egentlig havde ment noget andet. Jeg tror, der opklares mange Fejltagelser ved Hjælp af Protokollering, og jeg tror i det hele taget, at en vis begrænset Protokollering giver en Fasthed i Retssystemet, som man i nogen Grad er ved at komme væk fra.

Det er nu et mere principielt Spørgsmaal, her drejer det sig kun om et begrænset Omraade, men det er dog vist et af de Spørgsmaal, man i Fremtiden kommer til at tage Stilling til, naar en mere almindelig Drøftelse af Retsplejprincipperne igen skal

optages. Som sagt, paa dette Omraade vilde det konservative Parti have haft en venlig Indstilling; en Udvidelse af Adgangen til at genoptage Straffesager finder vi rimelig, og at der ogsaa kunde være Tale om at forelægge dette for en særlig organiseret Domstol, var jo ogsaa et Spørgsmaal, man i hvert Tilfælde kunde drøfte. Men saaledes som Sagerne her er kædet sammen, mener jeg ikke at kunne tilsige mit Partis Medvirken til Gennemførelse af Lovforslaget, om end jeg erkender, at det er undergaaet saa mange Forbedringer, at den skarpe Stilling, man før har indtaget over for Forslaget, kan jeg ikke indse nogen Berettigelse for i Øjeblikket.

A. M. Hansen: Mit Partis Ordfører i denne Sag, det ærede Medlem Hr. Steen, er paa Grund af Sygdom forhindret i at være her i Dag, og jeg finder ingen Anledning til at gaa nærmere ind paa Lovforslagets Enkeltheder, ogsaa under Hensyn til den grundige Behandling, Lovforslaget har faaet i det andet høje Ting. Jeg kan derfor indskrænke mig til at tilsige mit Partis Medvirken til Lovforslagets Gennemførelse i den Skikkelse, hvori det nu foreligger.

J. S. Foget: Efter de Fødselsvanskeligheder, dette Lovforslag har haft, kunde man have forventet, at Resultatet var blevet bedre, end det er blevet. Vi har jo ikke haft Lejlighed til at deltage i Forhandlingerne i Landstinget og maa derfor igen se paa Forslaget her efter at have behandlet det sidste Aar, men den Stilling, mit Parti indtog sidste Aar, indtager det fortsat i Dag. Vedrørende de Spørgsmaal, vi særlig satte ind for, er der ingen Ændring foretaget af væsentlig Betydning. Vi er enige i, at der bør være en Klageret for domfældte, for Straffesagers Genoptagelse, og begrænsede Spørgsmaalet sig alene hertil, blev vi sikkert hurtigt enige med Ministeren. Men med de Erfaringer, vi i mit Parti har gjort ved tidligere Lejligheder om Sammenblanding af Lovgivningsmagt og dømmende Magt, maa det vel siges at være naturligt, at vi er varsomme paa dette Punkt. Jeg er ganske enig i, at der findes Underrettsdommere, der nok kunde trænge til lidt Undervisning i Takt og Tone, men det er min Opfattelse, at i Landsretterne og Højesteret, hvor der er flere Dommere til Stede, vil der næppe være Grund til at fremføre Paatale over Dommerenes Optræden. Er denne Opfattelse rigtig, begrænser Spørgsmaalet sig reelt til Underretten, og